

23 April -1891

Hej kära dagbok.

Det är kvällen innan jag ska fly ifrån min far. Jag orkade inte med rikemans livet längre, jag vill bli en fri kvinna som kan bestämma över sig själv. Jag har bokat en tågbiljett som skulle ta mig så långt från stan som möjligt. Tåget skulle gå tidigt nästa morgon och jag var så nervös för att något skulle gå fel eller att min far skulle få reda på det. Jag packade ner så mycket som möjligt och sedan smög jag mig in på min fars kontor för att ta lite pengar som jag definitivt skulle behöva. Jag gick och la mig för sista gången under mitt vita täcke.

Tidigt nästa morgon vaknade jag och klädde på mig. Jag var rädd för vad som väntade mig och vad jag skulle gå igenom. Jag tittade in på min far en sista gång, han sov tungt och märkte mig inte. Mina ögon fylldes med tårar men jag torkade snabbt bort dem. Jag hoppade på min gamla cykel och begav mig iväg till tågstationen. Jag parkerade min cykel bakom en soptunna. Jag gick upp till en man som stod och checkade in biljetter. Jag gav min biljett och han frågade mig om jag verkligen var Knut Wallenberg, det var detta jag var nervös för. Jag hade bokat biljetten i min fars namn. Jag kom snabbt upp med en ursäkt som lät så sann att han gick på den. Jag sa att min far hade bokat en biljett åt mig och undrade vad som var fel med det. Mannen stirrade konstigt på mig och sedan gav han mig min biljett. Jag blev lättad, satte mig på min plats och började läsa en bok. Efter en stund somnade jag till.

Jag vaknade en stund senare av ett barn som skrek. Jag kollade på den lilla pojken, hans pappa höll hårt i hans arm. Han var klädd i prydliga kläder. Jag tittade upp på pappan och kände igen honom. Efter att de gått förbi kom jag på att det var min fars assistent. Jag blev genast nervös och svettades av tanken att han kanske sett mig. Jag försökte undvika det och somnade om.

19 augusti-1894

Hej dagboken!

Det var ett tag sen jag skrev i dig. Det är superhärligt här på landet, alla är trevliga, miljön är fantastisk och det bästa av allt är att jag inte måste prata om pengar. Nu bor jag i en liten stuga med min lilla hund Annika. Jag har inte jättemånga vänner men det är helt okej. Jag kan ta hand om mig själv och känner mig friare än vad jag någonsin har gjort, men nu är det dags att fortsätta mitt äventyr. Vi ses när jag är på väg mot min nästa destination.

Nu är jag på tåget. Som vanligt är det obekväma stolar och lite utrymme. Men vid denna tid har jag vant mig vid det. Som ni kanske räknat ut vid detta tillfälle så somnade jag som vanligt. För första gången på nästan två år hade jag en dröm om pappa. I drömmen ströp pappa mig runt halsen så att jag tillslut tuppade av.

En stund senare vaknade jag, som tur var det bara en dröm. Tåget stod stilla och jag visste inte hur långt jag hade åkt. Annika låg i min famn, lugn och stilla. Jag tog mitt bagage och steg ut ur tåget. Jag hade aldrig sett denna by tidigare. Jag kollade på tågstationens skylt, där

det stod Saltsjöbadens station. Allt såg väldigt nytt ut. Det var fina vägar, underbara små hus och vackra träd.

För natten hade jag ingen plats att sova så jag checkade in på ett hotell som hette Grand hotell. Jag bokade det billigaste rummet som fanns men det hade ändå många olika bekvämligheter. Mitt hotellrum hade utsikt över den så kallade hotellviken. Jag släpade med Annika ut för att gå på promenad, jag ville verkligen se mig omkring. Luften var varm och solen sken ner på mig. Annika verkade gilla miljön här och det gjorde jag också. Vi hittade en liten stig som låg längs med vattnet. Allt var så härligt här och jag tror att jag vill stanna för gott.

Efter den långa dagen gick jag hem till hotellet. Jag gick in i mitt rum, duschade av Annika och torkade av henne. Jag hoppade ner i sängen och Annika la sig intill mig.

15 oktober - 1894

Hej dagboken!

Jag vaknade tidigt nästa morgon av ett högt åskljud. Det hade börjat regna och blåste något otroligt. Det enda jag kunde göra var att stanna på hotellet. Jag var väldigt uttråkad då jag var en person som var väldigt social och hade massa energi. Det åskade mycket så jag satt mest i sängen och läste en bok. Klockan var sex på morgonen. Frukosten hade inte öppnat än så jag gick ner till foajen och satte mig i en fåtölj. Jag hade lämnat Annika uppe i mitt rum eftersom att hon fortfarande sov.

Tiden gick, fler människor började komma in i matsalen, jag gick också in. När jag kom in i matsalen blev jag chockad, inte bara för att matsalen var så stor och väggarna var så fint utsmyckade i både guld och silver utan också för att det var så många som åt. Nästan hela matsalen var full, det fanns inte många platser. Jag tänkte att jag började med att ta frukost och sedan skulle jag försöka hitta en sittplats. Det fanns mycket olika maträtter i frukostbuffen att välja på och jag valde att ta våfflor och ägg, även lite bacon till Annika.

Jag hittade inget tomt bord så jag frågade om jag fick sitta med en lite äldre man. Jag satte mig ner och han vände sig om och tittade på mig. Jag kände direkt igen att det var mannen från korridoren och jag tittade direkt ner i tallriken. Jag ville veta mer om mannen så jag frågade vad han hette och om han hade någon familj. Han tittade ner i en tidning och mumlade ut några få ord, han hette Knut och för två år sedan lämnade hans dotter honom och försvann spårlöst. Jag kände igen mig i historien så därför frågade jag mannen om vad hans dotter hette. Han tog ett djup andetag, ungefär som om det var svårt att säga, hon hette Sofia. "Det var min far!" Jag ville inte att han skulle veta att jag var jag eftersom att jag hade själv valt att lämna honom. Jag sa till min far att jag behövde gå. Jag gick och kunde inte fatta vad som hade hänt. Att jag hade träffat min far 2 år senare av slumpen, det var tydligen han som hade skapat Saltsjöbaden!? Så snabbt hade han gått vidare efter att hans egna dotter flytt.

När jag kom tillbaka till hotellrummet mötte Annika mig med ett glatt humör. Jag gav henne baconen och la mig i sängen. Jag ville inte göra något, bara tänka på vad som hade hänt. Även fast jag inte ville leva i ett rikemansliv ångrade jag att jag flydde, jag ville bara att allt skulle vara normalt igen. Jag kände att jag behövde få tillbaka kontakten med honom, när jag träffade min far igen efter två år blev det många blandade känslor. Jag samlade på mig mod och gick ner till receptionen. Jag frågade den gamla kvinnan i vilket rum Knut Wallenberg bodde. Hon såg mystiskt på mig. Hon frågade varför jag ville veta det. Jag tänkte i några sekunder vad jag skulle svara. Jag sa sedan bara att jag var hans systerdotter och att jag hade kommit på besök från skåne. Hon log mot mig och sa att min far bodde i den största sviten, på högsta våningen.

Jag gick upp till mitt rum igen, jag satte på mig de minst smutsiga kläderna jag hade och så kammade jag till håret lite. Jag gick ut genom dörren och begav mig upp för trapporna. Jag kom till svitens dörr, numret på rummet satt på väggen i guld. Han hade våningen helt för sig själv! Jag tänkte lite innan jag skulle våga knacka. Det pirrade till i hela magen och jag darrade lite grann. Jag knackade och han öppnade dörren. Han tittade på mig som om han var ett stort frågetecken. Jag sa att vi behövde prata med varandra. Han sa att jag fick komma in. Sviten var stor och var väldigt lyxig.

Vi satte oss ner i en soffa. Jag började med att säga förlåt. Han förstod inget först men sedan så sa han "Är det verkligen du Sofia?" Jag nickade. Han började gråta och kramade om mig. Han frågade varför jag hade valt att försvinna. Jag sa att jag ville vara en fri kvinna och att jag inte trivdes med att alltid vara så finklädd.

Min far nickade men det syntes på honom att han fortfarande var chockad. Jag tittade ner i golvet och efter en liten stund tog jag mod till mig och frågade ifall han behövde ta in vad som precis skett. Han svarade ja. Vi bestämde att vi skulle ta en fika dagen efter på ett gott fikaställe som låg nära hotellet. Jag förstod precis vilket han menade. Jag hade hört mycket om det berömda stationshuset. När jag gick ut ur sviten och min far stängde dörren såg jag tårar i min fars ögonvrå. Jag vet inte vad som hände, men tårarna smittade av sig. När jag kom in på mitt hotellrum några våningar ner så kom det en flod av tårar. Jag tror det var en blandning av lyckotårar och lite ledsna.

Jag gick sedan och la mig, det tog inte lång tid att somna eftersom att det varit en väldigt häpnadsväckande dag. Jag somnade med ett stort leende på läpparna.

Carla Sundquist

Emeline Lee Jönsson

Klara Fagerström

5:3 Kunskapsskolan